सप्रतोदमहाशङ्खान् सकुन्तान् सकचग्रहान् । समुद्गरक्षेपणीयान् सपाशपरिघोपलान् ।
सकेयूराङ्गदान् बाहून् हस्तगन्धानुलेपनान् । स चिच्छेदार्ज्जुनिस्तूर्णं त्वदीयानां सहस्रशः ।
तैः स्फुरद्भिर्महाराज शुशुभे भूः सलोहितैः । पञ्चास्यैः पन्नगैश्छिन्नैर्गरुडेनेव मारिष । १४५
सुकेशाननकेशान्तैरव्रणैश्चारुकुण्डलैः । सन्दष्टौष्ठपुटैः क्रोधात् चरद्भिः शोणितं बहु ।
चारुसग्मुकुटोष्णीषैर्मणिरत्नविराजितैः । विनालनलिनाकारैर्द्विवाकरशशिप्रभैः ।
हितप्रियंवदैः काले बहुभिः पुष्पगन्धिभिः । द्विषच्छिरोभिः पृथिवीमवतस्तार फाल्गुनिः ।
गन्धर्व्वनगराकारान् विविधान् कल्पितान् रथान् । ईषामुखान् चित्रवेणून् न्यस्तदण्डकबन्धुरान् ।
विजङ्घांश्चिवरांस्तत्र विनासादशनानपि । विचक्रोपस्करोपस्थान् भग्नोपकरणानपि । १५१०
प्रपातिनोपस्तरणान्हतयोधान् सहस्रशः । शरैर्व्विशकलीकुर्व्वन् दिक्षु सर्व्वासु भारत ।
पुनर्द्विपान् द्विपारोहान् वैजयन्त्यङ्कुशध्वजान् । तूणवर्म्माण्यथो कक्षान् ग्रैवेयाण्यथ कम्बलान् ।
घण्टाः शुण्डान् विषाणाग्रान् गजमालापदानुगान् । शरैर्न्निशितधाराग्रैः शात्रवाणामशातयत् ।
वानायुजान् पार्व्वतीयान् काम्बोजानथ वाह्लिकान् । स्थिरबालधिकर्णाक्षान् जवनान् साधुवाहिनः ।
आरूढान् शिक्षितैर्योधैः शक्त्यृष्टिप्रासयोधिभिः । विध्वस्तचारुमुकुटान् विप्रविद्धप्रकीर्णकान् । १५१५
निरस्तजिह्वानयनान् निष्क्रीर्णान्त्रयकृद्युतान् । हतारोहान् भिन्नघण्टान् क्रव्यादगणमोदनान् ।
निकृत्तचर्म्मकवचान् शस्त्रमूत्रासृगाप्लुतान् । निपातयन्नागगणांस्तावकान् स व्यरोचत ।
एको विष्णुरिवाचिन्त्यः कृत्वा प्राक्कर्म्म दुष्करं । तथा विमथितं तेन अङ्गं तव बलं महत् ।
यथाऽसुरबलं घोरं त्र्यम्बकेनामितौजसा । कृत्वा कर्म्म रणेऽसह्यं परैरार्ज्जुनिराहवे ।
अभिनत् स पदात्योघान् त्वदीयानेव सर्व्वशः । एवमेकेन तां सेनां सौभद्रेण शितैः शरैः । १५२०
भृशं विप्रहतां दृष्ट्वा स्कन्देनेवासुरीं चमूं । त्वदीयास्तव पुत्राश्च वीक्षमाणा दिशो दश ।
संशुष्कास्याश्चलन्नेत्राः प्रस्विन्ना लोमहर्षणाः । पलायनकृतोत्साहा निरुत्साहा द्विषज्जये ।
गोचनामभिरन्योऽन्यैः क्रन्दन्तो जीवितैषिणः । हतान् पुत्रान् पितॄन्भ्रातॄन्बन्धून् सम्बन्धिनस्तथा ।
प्रातिष्ठन्त समुत्सृज्य त्वरयन्तो हयद्विपान् ।
इति श्रीमहाभारते द्रोणपर्व्वण्यभिमन्युवधपर्व्वणि अभिमन्युपराक्रमे षट्त्रिंशोऽध्यायः ॥ ३६ ॥
॥ सञ्जय उवाच ॥ तां प्रभग्नां चमूं दृष्ट्वा सौभद्रेणामितौजसा । दुर्य्योधनो भृशं क्रुद्धः स्वयं सौभद्रमन्वयात् । १५२५
ततो राजानमावृत्तं सौभद्रं प्रति संयुगे । दृष्ट्वा द्रोणोऽब्रवीद्योधान् पर्य्याप्तनराधिपान् ।
पुरोऽभिमन्युर्ब्रह्मं नः पश्यन्तं हन्ति वीर्य्यवान् । तमाद्रवत माभैष्ट क्षिप्रं रक्षत कौरवं ।
ततः कृतज्ञा बलिनः सुहृदो जितकाशिनः । चास्यमाना भयाद्वीरं परिवव्रुस्तवात्मजं ।
द्रोणो द्रौणिः कृपः कर्णः कृतवर्म्मा च सौबलः । बृहद्बलो मद्रराजो भूरिर्भूरिश्रवाः शलः ।
पौरवो वृषसेनश्च विसृजन्तः शिताञ्छरान् । सौभद्रं शरवर्षेण महता समवारयत् । १५३०
सम्मोहयित्वा तमथो दुर्य्योधनममोचयत् । आस्याद्ग्रासमिवाक्षिप्तं ममर्ष नार्ज्जुनात्मजः ।